

at overbevise ham om, er den besynderlige Maade, hvorpaa han finder at burde støtte sin Beviisførelse paa den § i Grundloven, der angaaer Adskilligheden imellem den dømmende Magt og Forvaltningen; thi hans Raisonnement er aabenbart dette, at siden den § kommer før de §§, der angaae Offentlighed og Mundtlighed i Retspleien og Rævnings Indførelse i Misgjernings- og politiske Sager, saa maa man slet ikke, forinden denne § er gennemført, tænke paa at foretage Noget med Hensyn til Udførelsen af de følgende §§. Denne Maade at fortolke Grundlovens Bestemmelser paa er for mig i høieste Grad uforklarlig og ubegribelig; og at den ærede Rigsdagsmands Fortolkning ikke er saa holdbar, som han mener, troer jeg dog, jeg skal kunne overbevise ham om, ikke ved noget Raisonnement, men ved blot at tage et Par andre Paragrapher af Grundloven og paa dem anvende hans Fortolkningsmaade.

Grundlovens § 80 siger, at Folketings Forsatning skal ordnes ved Lov. Efter det ærede Medlems Fortolkningsmaade skulde dette altsaa være Noget, der var en Betingelse for, hvad der i det Følgende er bestemt med Hensyn til de kirkelige Forhold. Men nu kommer § 81 og siger, at det skal staae Statens Hørgere frit for at samle sig i Samfund, for at dyrke Gud paa den Maade, der stemmer med deres Overbeviisning. Den ærede Rigsdagsmand maa nu efter sin Opfattelse sige, at det kan der aldeles ikke gives dem Lov til, thi i Forveien bestemmer Grundloven som en Betingelse derfor, at Folketings Forsatning skal ordnes ved Lov, og saalænge det ikke er skeet, maa Borgerne ikke forene sig i Samfund for at dyrke Gud efter deres Overbeviisning; og naar den næste Paragraph giver Bestemmelser med Hensyn til de afvigende Troesbekjenderes Bidrag til Kirke og Skole, saa maa det, efter den ærede Rigsdagsmands Mening, være Noget, hvorom der endnu mindre kan være Spørgsmaal. Jeg skal efter dette ikke sige et Ord mere angaaende den Maade, hvorpaa den ærede Rigsdagsmand reiser sine Indvendinger fra Grundloven imod, at disse Lovudkast ere komne frem, (Tscherning: Tvertimod, jeg roser det; de skulde kun være komne tidligere!). Jeg vilde ønske, at jeg kunde rose den Fortolkningsmaade,

der, efter hvad jeg har viist, fremtræder som en saadan, der slet ikke kan tænkes antagelig. — Der er fra en anden æret Rigsdagsmand, nemlig for Sorø Amts 2den Kreds (Alberti), fremkommet en Bemærkning, som for mig staaer som den, hvorpaa han lagde den største Vægt, den nemlig, at det, der først og fremmest maatte skee, før man kunde komme med Forslag til en Omordning af de heromhandlede Forhold, var, at man maatte have gjort sig det klart, om det var muligt for Dommerne at udføre alle de Forretninger, der efter det nu under Behandling værende Lovudkast ville komme til at paahvile dem i disse udstrakte Retskredse. Deri er jeg ganske vist enig med den ærede Rigsdagsmand, at, naar man skrider til Udarbejdelsen af et Lovudkast af den Bestaaffenhed, maa det være det Første, som man nogenlunde er paa det Klare med; men det er ogsaa Noget, der for mig staaer saa aldeles utvivlsomt. Kredsens større Udstrækning vil ikke kunne være til Hindring for, at vedkommende Dommere kunne udføre de Forretninger, som efter Loven komme til at paahvile dem. Man maa tænke paa, at, naar Kredse tidligere have været af et mindre Omfang, saa har ogsaa en stor Mængde andre Forretninger været forenede med Dommerforretningerne, navnlig Alt, hvad der staaer i Forbindelse med Politiet og en Deel af Forvaltningen, og naar disse Forretninger falde bort, saa ville i saa høi Grad vedkommende Dommeres Forretninger formindskes, at det vil fjerne denne Frygt hos den ærede Rigsdagsmand, især naar man tænker paa, at en Mandes Gyde til at udføre sine Forretninger ganske vist voxer derved, at han væsentligt kan have sin Opmærksomhed henvendt paa eensartede Forretninger og være fritagen for at have den henvendt paa en stor Mængde forskjelligartede Forretninger. Naar man fremdeles lægger Mærke til, at der til Dommere bør vælges Mænd, der efter hele deres Udvikling ere meest skikkede til at varetage de Forretninger, der nu betroes dem, imedens man til Politiebedsmænd bør vælge Mænd, hvis Personlighed gjør dem meest kvalificerede dertil, — og det er netop den Omstændighed, at dette ikke har kunnet være tilbørlig iagttaget, der har gjort, at man mangan en Gang har maattet sige, at en Underdommer har været for stærkt